

La Nació

Setmanari Socialista Català

Redacció i Administració: Canuda, 14, pral.

Les missions que no es compleixen

Quí no la té, la seva missió a complir? Tots els homes, pel fet d'ésser parts integrants de la societat, tenen el deure de complir-la la llur missió. I el tenen, aquell deure, perquè sense ell, els homes, cap valor representarien i res significarien en el desplegament i laboració d'aquest innegable progrés que a despit de tot i de tothom cada dia, cada instant, es fa més evident i tangible.

Tots els homes tenen el deure d'actuar per tal d'accentuar les generals perfeccions socials i humanes, i, ensems, també, per abastar el moment de veure regonegut, àmpliament regonegut, el dret a beneficiar-se, individualment i col·lectivament, de totes aquelles perfeccions, de tots els avenços que, al món, vagin produint-se i determinant-se.

Un treballador, un home dels que componen les rengleres de sofrents, no pot consentir, impassiblement, que en virtut de l'anormal organització de la societat present sols tingui dret a les sofrències que es deriven de un règim anòmal, que n'exerceixen la supremacia tota llei de burgesos i capitalistes, els quals se'n gaudeixen i s'en valen, de una faïç egoïsta, per a satisfer propies vanitats, vicis i cobdïcies. D'aquí que es faci precís que l'obrer, indiscutible i únic productor directe de la riquesa social, no abandoni cap dels seus deures i estigui prest, a tothora, per a la defensa dels seus drets inalienables i per al compliment de la seva missió.

Els treballadors, per tal que poguem arribar a fer factible la reorganització social que, en justícia, per al bé de tota la humanitat, és necessària, no hem d'abandonar, en cap instant, la fermesa de les nostres conviccions ni tampoc hem de oblidar-nos que, en fer efectiva la nostra acció, solament com a obrers hem de lluitar i, per tant, no hem de confondre'ns, anul·lant-nos, en les diverses modalitats que tant la política burgesa, com les religions castradores, com les actuacions capitalistes, a cada moment de la vida interna dels pobles van oferint-nos.

Els nuclis humils de la societat, un sol deure i una sola missió tenen, i és aquell i és aquesta la base, el punt d'arrencada de tota una inacabable serie de drets que s'han de regonèixer, perquè sense ells no és possible

el resplandiment, el triomf de cap aspecte de la nostra lluita lliberadora, reivindicadora.

Són moltíssims els homes pertanyents als estaments humils de la societat que, per no ésser posseïdors de la consciència necessària o per la excessiva apatia que sofreixen, són desconexors del deure, de la missió que els correspon complir. I, així, en el més complet indiferentisme, van vegetant i tolen i consenten que, una darrera l'altra, els hi siguin inferides tota mena de befas a la pròpia dignitat. Ells no es donen compte de res, perquè tenen l'esperit anestesiat i, insensibles a tot, no s'adonen dels propis turments ni senten rebote, damunt el seu cos, les vergassades que continuament els hi dirigeixen.

Més, per aquests, ha d'arribar la hora en que recobraràn la deguda sensibilitat i posseïràn consciència i no els hi serà per més temps possible tolerar les injustícies que ara tolen. I és que, malgrat els defectes que actualment posseeixen, són dels nostres i amb nosaltres vindran quan, definitivament, la magna lluita lliberadora sigui plantejada.

Però els que, per tal d'assolir el benestar general de la humanitat, jamai, de bon grat, els veurem al costat nostre, són els elements que pertanyent, avui, als rengles del capitalisme, per efecte dels impulsos que la llur morbosa consciència els hi dóna, tampoc compleixen el deure, la missió que els correspondria si posseïssin una depurada sensibilitat social en lloc de conresar, com ara fan, per un refinament de maldat, els instints dolents que en l'interior de l'ànima se'ls hi remouen. Ho saben, ell, la taifa immensa de capitalistes, burgesos i explotadors de tota mena, que l'acció que desenrotllen i porten a terme és una acció antisocial, perversa i embrutidora; però, amb tot i saber-ho, ni s'esmenen ni defalleixen.

Anc que una lleu tortura moral, potser, algunes vegades, els violenti l'ànima, estòicament segueixen la ruta que s'han traçat i no desisteixen pas de tirar endavant tot quant, per al llur profit personal, imperiosament, els és necessari.

Davant del dolor humà no es donen, volenterosament, per vençuts, sinó que, pel contrari, redoblen i intensifiquen la seva acció, intentant exprèmer, encare més, la vida, ja

prou misèrrima, dels homes, dels nuclis humans, que ells tenen, de una faïç injusta, socialment, al seu dessor.

Tot s'acabarà, però. El desgavell social predominant, estentoriament s'enfonsarà i es renovarà, per tant, lògicament, la constitució social. Per l'esforç dels homes que pateixen, per l'ansia dignificadora que s'empararà de la seva consciència, la societat, indefectiblement, serà transformada. I quan així sigui i els procediments i sistemes polítics i socials que ara regeixen s'hagin soterrat ben a fons de la organització dels pobles, tothom sabrà quin és el seu deure, tothom ne serà complidor i sobraràn aqueixes missions piadoses, ridícules, burgeses i conformistes, que el catolicisme, ara, tan sovint, celebra. I és que, allavors, els temples de la fè i les creences ultraterrenes, per sí soles s'hauràn enrunat, puix essent complidors, tots els humans, de la missió social que els hi pertoca, solament podrà venerar-se la bondat pel fet de practicar-la i no pas pel temor—el temor de no complir-la—que pretenen establir les religions de mansuetut i renúnciament que, encare, en tots els pobles i més que cap en els d'estructura feble i raquítica, van predicant-s'hi, generalment amb poca sinceritat i excessiva hipocresia.

Comentaris

Patria

PERÒ, per això, cal descobrir, com jo mateix ho he descobert, que la patria és una realitat». Així ha parlat Mirbeau en son darrer escrit, en son testament polític. Davant d'aquestes paraules se m'han fet presents a la consciència vint anys de catalanisme viscuts defensant això, amb el mateix sentit que ho ha escrit el gran lluitador.

Era del Centre Escolar Catalanista en aquells temps que allí hi havia el floret dels estudiants de la nostra Universitat. Llegia *La Renaixença*, i els articles del nostre doctor Martí i Julià donaven, ja, al nostre patriotisme català, un caient de universalitat que em va atraure tot seguit. Una felicitat casualitat va fer-me amic del director de *La Tramontana*, aquell home bò, en Lluanas, que havia estat a Montjuïc, i que, sense pensar-s'ho, era tan catalanista com nosaltres. Vaig llegir llavors aquella injustament oblidada biblioteca de *La Tra-*

montana, i per aquells temps vaig conèixer els llibres d'en Mirbeau.

I sentint cada dia més intensament els ideals de solidaritat humana, d'amor i de fraternitat internacionals, me trobava cada dia, també, més catalanista, més convençut de la necessitat de les nostres reivindicacions com a poble.

Amb *Juventut* i les vibrants revistes madrilenyes *Electra*, *Progreso* o *Vida Nueva* a la butxaca, anàvem a xiular a en Dato o a cantar *Els Segadors* al Liceu la cèlebre vetlla de l'embarg de la senyera de l'Orfeó Català.

I, més de una vegada, m'havia fet il·lusió de que seria una glòria de Catalunya aquest agermanament entre els ideals més amplament universalistes i el pregon sentiment de pàtria a que havien arribat els esperits més selectes de la nostra terra, en una època en que, quasi per tot arreu, es posava això com antinòmic, com irreductible.

No sé perquè, d'aquells autors que volien parencar no tenir pàtria i que sempre ens semblaren fonament patriotes, precisament perquè eren profundament humans, n'hi hagué dos que, segurament, malgrat ells mateixos, me feien l'efecte, no ja de patriotes, sinó de intensament enamorats de llur pàtria. Aquests, eren Gorki i Mirbeau.

És sapigut com Gorki, greument malalt, quasi morint-se, en la benignitat del clima de la illa de Capri, en aquell exuberant golf de Nàpols, sentí el desig vehementíssim d'anar a morir a la seva Rússia, a la qual no podia tornar, i a la que tornà per permís especial, com a moribunde, trobant, per sort, qui sapigué aprofitar els bons efectes que aquest retorn li produí per a millorar-lo extraordinàriament.

I, Mirbeau, ja veieu el que diu: que ha descobert que la pàtria és una realitat, i ho ha descobert, ànima generosa i enamorada, per a volguer que aquella pàtria seva, aquella pàtria que sempre havia estimat, potser sense adonar-se'n, sigui la regeneradora de la humanitat. Al costat d'aquest intens amor, d'aquest patriotisme que vol, per al poble que estima, la glòria de regenerar el món, com resulta petit, migrat, el patriotisme burgès de la protecció a les indústries, dels exèrcits i de les marines!

A Catalunya, allò que predicàvem des de el Centre Escolar Catalanista, havent-ho après dels allavors capdavaners del catalanisme; allò que motivà l'Assamblea de Barcelona, amb l'afirmació del dret a la vida com a dret suprem; aquella aspiració, intensament patriòtica, de incorporar Catalunya al món, solidaritzant-la amb totes les accions generoses de la humanitat, s'ha vist ofegada per aquesta funesta política de la Lliga, de baixos egoismes, materialitzada i sense amor.

No la tindrem la glòria d'haver ensenyat als homes a ésser patriotes i humans a la vegada. Potser hem sigut precursors, i, no obstant, altres tindran la sort d'estendre la sembrada que grànarà. És bò que els sembradors hi siguin, però ens dol no haver pogut conquerir aquesta glòria per a Catalunya. El dia que Catalunya faci un bé al món, serà el dia que més la estimarem.

RAMÓN D'ALENTORN

La organització de la oposició socialista alemanya

LA Unió del Treball, que representa, a l'Alemanya, el grup més important de la oposició socialista, després de dos anys i mig de persistent i obstinada lluita amb els socialistes majoritaris, tracta, ara, de organitzar-se.

Encaminat a aquest fi, la esmentada Unió del Treball ha donat a la publicitat el següent manifest:

«Companys: Ha arribat, ja, la hora de la decisió!

»Des del començament de la guerra, el Govern director i la majoria de l'agrupament parlamentari, han caigut en una política anti-socialista, tal, que, accentuant-se cada vegada més, ha fet, de la social-democràcia oficial, un partit socialista-nacionalista de govern.

»Aquesta nova orientació, que va començar amb el vot dels crèdits de guerra, ha arribat fins el vot del pressupost. D'aquesta faicó, la majoria de l'agrupament del Reichstag fou portada, per la germandat amb els partits burgesos, en nom de l'actuació de partits, a prestar el llur apoïament als fins de guerra imperialistes. Al rebutjar, constantment, la reivindicació de la minoria de induir el Govern a que fes l'oferiment de una pau sense anexió, l'acció de la majoria ha tingut, per efecte, la perllongació, encare més, de la guerra, i no pas, com pretén, ara, abreuja-la.

»La majoria de l'agrupament ha intentat rompre la influència, cada vegada més gran, de la oposició quan la minoria ha reivindicat el seu dret de manifestar, lliurement, la seva opinió, privant-la, amb menyspreu del dret i, contràriament a les decisions dels Congressos del partit, de les seves prerrogatives en el sinus de la fracció. Va obligar, d'aquesta faicó, a la minoria, a constituir-se en un agrupament independent. L'antagonisme profund, entre els dos agrupaments, es manifestà ben aviat, i de un mode permanent en el Reichstag, amb motiu de totes les qüestions polítiques que hi foren tractades, i, recentment, encare, quan es va discutir la llei, pel que toca al servei civil obligatori, que fou aprovada per l'Agrupament i rebutjada per la Unió del Treball.

»Ensems, el Comitè director va començar la lluita contra la premsa de la oposició, per la destitució de redactors i l'asaltament dels seus periòdics. Aquesta política de violència fou coronada amb l'embargament del *Vorwaerts*, mercès a l'estat de setge.

»Aiximateix, en la lluita contra les organitzacions pertanyents a la oposició, el Comitè va violar, també, el dret. En diversos llocs provocà la creació de organitzacions separades. El dia 18 de Gener, de l'any corrent, obtingué un judici del Consell nacional, del qual feu ús el dia 22 del mateix mes per al seu manifest, essent la senyal de la escisió general del partit. Menaça els companys que expressessin els conceptes de la oposició, amb foragitar-los de les organitzacions dominades per ell, i, també, amb fer crear, arreu, contra-organitzacions per a lluitar en contra de les organitzacions de la oposició.

»A aquesta menaça, han seguit, ràpidament, els fets.

»El dia 28 de Gener es creà una contraorganització, per una intervenció del Comitè director, en la circumscripció de Postdam-Osthavelland, contra la organització legítima de la circumscripció. Aquesta organització separada, donà, immediatament, un pas més cap a l'anorreament del partit, designant al seu president com a candidat per a la imminent elecció al Reichstag, contra el candidat de la oposició, legítimament designat. Això s'ha fet amb l'ajuda dels partits burgesos, amb el fi d'apoderar-se de una ordre que un Tribunal, que el fermà en una presó, havia pogut assolir del company Liebkecht. A Berlín s'ha començat, ja, a crear contraorganitzacions en contra de les Seccions legítimes, per una correspondència evidentment concretada entre el president del «Club de discussió *Vorwaerts*» i el president del partit, Ebert. En la seva resposta, va donar instruccions ben detallades per a la escisió del partit a Berlín. Aquestes instruccions han estat seguides, ja, en algunes circumscripcions. L'exemple del Comitè director fou imitat, també, pels capitosts de la Federació de Saxonia i per les organitzacions de les circumscripcions de Dresde i Zwickau. S'ha privat, en absolut, a tota la organització de la circumscripció de Leipzig, i, a més, als representants de moltes organitzacions de districte, dels drets que els havien estat concedits pels companys organitzats.

»Així, doncs, la escisió es va realitzar perquè una dotzena de funcionaris del partit, encarregats de despatxar els seus afers centrals, s'irrogaven el dret, contràriament als estatuts, de decretar, al seu gust, la exclusió individual de companys i de organitzacions senceres.

Totes aquestes usurpacions, però, són completament nul·les, i no pas fetes segons els estatuts del partit.

»No-gens-menys, els poders que el Comitè director té a les mans, en la seva qualitat de organització central, i l'apoïament que li presten gran nombre de companys que ocupen llocs directors, li permeten impossibilitar als nostres amics, en el quadre de les organitzacions que domina, l'acció del partit.

»Davant la creació sistemàtica de organitzacions particulars pel Comitè director, no n'hi ha pas prou amb una protesta. És necessari que, des d'ara, els companys de la oposició, s'organitzin per tot arreu, car el que s'ha fet amb els companys de Postdam, de Berlín, de Saxonia, etc., ens interessa, en gran manera, a tots... Si la oposició no actua enèrgicament, el Comitè director haurà guanyat la partida. Inutilitzarà, un darrer l'altre, a aquells contra els quals sigui impotent, si segueixen estant estretament plegats per a resistir-lo. Ara és un deure de solidaritat, per a tots els companys fidels als principis, l'organitzar-se, a fi de treballar col·lectivament per a retornar la salut al moviment i realitzar el programa social-democrata i les decisions dels Congressos del partit i els Congressos internacionals.

»D'acord amb un gran nombre de companys d'Alemanya, convidem, seguidament, a totes les organitzacions i companys del partit que tinguin voluntat per a treballar amb el grup de la Unió del Treball, a pendre part en una Conferència que pendrà les mesures

necessaries per a la organització de la oposició.

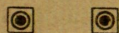
» Amb aquest fi, preguem a totes les organitzacions de districte, que estiguin, ja, col·locades damunt la base de la oposició o que prenguin una decisió semblant, que enviïn, immediatament, la llur adreça als que sotscriuen. Pel que atany als districtes, on els companys de la oposició han estat privats dels llurs drets de parlar, després de la provocació endreçada pel Comitè director per una decisió de la secció del districte, esperem que, fundant la seva pròpia organització, ens ne donaran coneixement, ensems que de la llur adhesió al nostre moviment.

» Seràn, properament, informats respecte la reunió de la Conferència; no-gens-menys, us preguem que acabeu els preparatius de organització abans de finir la primera quinzena del mes de Març.

» I, ara, a treballar amb energia!

» No es pot ni es deu perdre un sol moment!

» Salutacions social-demòcrates.—Pel Comitè director del grup Unió del Treball, al Reichstag: Haase, Ledebour i Vogther».

De la premsa socialista

Capacitat productiva

LA capacitat productiva de un individu és la suma de llurs energies musculars, de llurs facultats intel·lectuals i de llurs coneixements tècnics, renovats i acreixentats constantment per la satisfacció de les necessitats físiques, per l'estudi i per la pràctica de la branca del treball útil a que degui aplicar-se aquella capacitat.

És clar que com més deficients siguin aquells coneixements, aquelles facultats i aquelles energies, la capacitat productiva de l'individu anirà decaient fins anul·lar-se completament. Pel contrari, el desenrotlle gradual de qualitats personals farà augmentar la capacitat productiva fins un grau superior, compatible amb el límit humà de la perfecció individual.

Després vénen a afegir-se els mitjans extrapersonals que auxiliïn la producció, els instruments de treball, que, anc que productes del treball mateix, s'han exterioritzat prou per a no poguer-los considerar, ja, com adheritats a les persones que varen contribuir a la llur creació.

Prescindint, ara, de que la propietat individual d'aquells instruments de treball sigui la base de la explotació capitalista i que, per no haver-se convertit en socials, s'hagin conservat les dugues categories diferents de homes assalariats i homes que assalarien; atenent-se, exclusivament, a l'estudi de la capacitat productiva del treballador, veiem que, aquest, pot adquirir un grau immens afegint a les facultats personals més completes els elements més perfeccionats que puguin auxiliar-les.

Doncs bé, en aquest moment de la capacitat productiva hi té un interès directe l'obrer; tant com major grau assoleixi, major serà el benestar dels treballadors, de més mitjans de

lluita disposarà i s'aproparà més al dia del triomf.

Una classe obrera sense instrucció, sense coneixements tècnics, produirà malament i produirà poc, havent de resignar-se, forçosament, a sofrir aquelles condicions de treball compatibles amb el guany capitalista. Devegades aquest, injustament, és clar, farà creure a l'obrer que encare li dona massa; en la pràctica del treball sempre hem vist que els més sumisos esclaus se recrutaven en la part de la classe treballadora menys apta per a desenvolupar les veritables funcions de una producció intensa i relativament perfecta.

Elevada la potencia productiva del treballador per virtut de l'estudi dels coneixements tècnics, desenrotlla, ensems, les seves facultats intel·lectuals i se col·loca en condicions de satisfer més ampliament les respectives atencions físiques. Amb l'augment de la seva capacitat productiva justifica, en primer terme, la necessitat de remunerar millor el seu treball individual i la conveniència social de disminuir la jornada.

Està clar que, en guanyar ell més, fa guanyar més, fins a cert punt, al capitalista; però també és cert que la riquesa social augmenta, i tot augment de la riquesa social, benifets socials produeix, malgrat la propietat de una part d'aquella riquesa passi a mans dels capitalistes improductius.

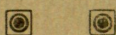
L'augment de la capacitat productiva del treballador és, doncs, beneficiosa a la societat i al món treballador mateix, que forma part d'aquella societat.

Resulta el problema de que la propietat de la riquesa no distribuïda, el treball no pagat, el que passa a formar el capital, deixi de concentrar-se en poder del capitalista, faigó individual d'acumular-se el que tots han produït, l'interès social de l'augment de la capacitat productiva del treballador serà major encare.

Avui pot ésser un mitjà; demà serà un fi.

A. GARCÍA QUEJIDO

De Trabajo, d'Elx.

El que més interessa

TENIM una marcada tendència, quan parlem de les injustícies socials, a prescindir del moment actual. Ben sovint ens hem preocupat més de llegir llibres, doctrines socials o socialistes, que no pas hem meditat i estudiat damunt fets reals.

I, potser, si bé ho miràvem, arribaríem a la conclusió de que la causa n'és, solament, la comoditat i la vanitat.

L'aprendre, en moments desvagats, quatre sentències, quatre articles de fè socialista, ens donarà ocasió a poguer discutir amb qui es presenti, i, en un moment donat en que ens vagin a fer entregar convençuts, abocar una

sentència de com serà o què farà un obrer dins la societat que s'apropa.

Una persona de bona fè i de criteri, naturalment, no podrà negar-vos aquella teoria, ni podrà dir-vos el què farà aquell obrer futur, i allò ens deixarà davant dels ulls dels que escoltin, amb una capa de vernís sociològic, que la nostra vanitat podrà restar-ne més que satisfeta.

I, quants n'hi ha que resisteixen a la tentació d'aparèixer com a savi als ulls del proïsme, a canvi d'aprendre's de memòria les quatre sentències en qüestió?

Ens guardarem bé prou de sostenir que no s'han de llegir les idees escrites; elles són el producte de la meditació d'altres homes, de més experiència generalment, que no pas nosaltres, i ens serà profitós, per tant, pensar amb aquelles meditacions.

Però el mal és que tenim el costum, no pas de llegir i comparar, ni, tampoc, de meditar, sinó de llegir i acceptar les teories tal com les trobem, de donar com a encertades les raons de tothom qui té una certa fama de savi.

I, el més sensible, és que en les discussions d'aquestes teories, discussions que les més de les vegades no condueixen a res pràctic, hi perdem el temps, quan el que interessa no és les hores que treballaran els homes de l'esdevenidor, sinó el moment actual, el palpitant, el que vivim.

No fa gaires dies estavem enraonant, amb un amic, respecte qüestions socials, i la conversa va decantar-se, com una cosa fatal, com de costum, cap als temps futurs.

I no podíem entendre'ns.

Però, després, varem poguer fer-la girar i parlar de fets reals: ell treballa en una fàbrica en que hi ha cent obrers, el fabricant va fer una certa quantitat de guanys—150.000 pessetes—, i els obrers solament varen cobrar-ne 1500, de jornals, en tot l'any.

Quànt va produir cada obrer i quant va deixar de pagar-se-li? Senzillament: 3000 i 1500 pessetes, respectivament.

Aquestes vulgaritats, per la gent que se sab de memòria els apòstols del socialisme, varen tenir la virtut de fer-nos arribar desseguida a un acord.

Sinó que, al meu company, li va quedar un dubte, i va fer-me una pregunta:

—I, doncs, el capital?

És que hem de sentar la base que el capital és una cosa injusta.

Aquelles 150.000 pessetes de que hem fet esment, diners no entregats a qui els ha produït, donen dret, acceptant el capital, a una nova explotació. I, tots els capitals, són així: o bé són diners deixats d'entregar a qui els ha produït, a qui ha fundat aquell capital, o bé són diners percebuts de més, damunt una cosa venuda o deixada.

FLORENCI BASSA

MIGRANYA, DOLORS NEURALGICS
: : : FEBRES, Etc., SE CUREN AMB

KALMINE
Biblioteca de Farmacologia
Farmacologia General

En venda: Centre Productes Farmacèutics del Dr. Andreu, J. Uriach i Cia., J. Segalà

Al detall: En totes les farmàcies CAPSES D'UN CATXET : 35 céntes.

Les grans explotacions capitalistes

La vida de l'obrer en la comarca del Ter

Amb l'article que segueix, comencem, avui, la publicació de una serie de impressions suggerides per la explotació capitalista de que són víctimes els obrers fabrils de la comarca del Ter. Les impressions esmentades, que es començaren a publicar en les planes del setmanari socialista La Justicia Social, de Reus, seràn reproduïdes en les nostres planes, amb el degut assentiment del seu autor, continuant-se, després, quan ja haguem reproduït tots els articles apareguts en el setmanari esmentat, la publicació, en les nostres planes, de les impressions que, al nostre ben volgut amic, el prestigiós socialista J. Comaposada, li faltaven escrites per a completar aquesta tanda tan interessant i que amb tanta justesa posa de manifest els procediments d'explotació que la burgesia catalana, en aquella comarca practica.

I

ELS RIUS TER I FRESER

LA comarca que hem recorregut recentment en busca de impressions que reflexin la manera de ser, la explotació de que és objecte, i, en conjunt, la vida de privacions i de miseries a que es troba sotmès l'obrer, particularment el de la fàbrica, la constitueixen dues conques formades pels rius els noms dels quals encapçalen aquestes ratlles.

El Freser té un curs petit: uns 20 quilòmetres.

Format en les muntanyes de Nuria, que constitueixen un dels alts contraforts dels Pirineus, a uns 15 quilòmetres de la frontera francesa, descendeix ràpidament per fondes valls, passa a tocar del poble de Ribas, segueix el seu curs fins a Campdevàrol, població que divideix en part, i a Ripoll s'uneix amb el Ter, del que passa a ser tributari.

El Ter neix amunt de un poblet denominat Set Cases, enclavat en ple Pirineu, distant uns 14 quilòmetres de la frontera. S'esmuny per Campdón, segueix el seu curs per Sant Joan de les Abadesses, augmentant el seu cabdal a Ripoll amb la unió del Freser.

Avença, després, cap a Sant Quirze i Montesquiu, recorre els termes de Orís, Sant Hipòlit, Torelló, La Gleva, Manlleu i Roda, on acaba l'anomenada conca del Ter i desapareixen les fàbriques, internant-se a continuació en les fondes esquerdes que atravessen l'enlairat macís de les Guillerries, per entrar a l'Alt Empordà pel terme de La Sellera, donant novament les seves aigües per a posar en moviment una agrupació de unes 15 fàbriques establertes en els pobles de Bonmatí, colonia d'Amer, Salt, Anglès, Bescanó i Girona, d'on les seves aigües, ja tranquiles, s'esmunyen fins el Mediterrani, al que s'aboquen a la vora del poble de Torroella de Montgrí.

La comarca del Ter té una longitud, des

de Roda a Campdón, per Ripoll, de 55 quilòmetres. La del Freser arriba a tenir, des de Ripoll a Ribas, per Campdevàrol, 20 quilòmetres.

En el seu curt trajecte, el Freser proporciona la força que posa en moviment la Energia Elèctrica de Catalunya, la Central Productora d'Electricitat, que dona llum i força a la ciutat de Vich, i altra que la facilita a Ripoll i Campdevàrol; posa en moviment dues fàbriques de paper, una de guix, altra de carbur, dues farineres, un important establiment metal·lúrgic, una fàbrica de serrar i tretze fàbriques de filats i teixits.

L'aigua amb prou feines té un moment de repòs. Així que la deixa una fàbrica després d'haver-la utilitzada com a força motriu, ja l'espera un'altra presa que la condueix a un nou establiment del mateix caràcter perquè hi realitzi igual labor, i així, la una darrera l'altra, les fàbriques que van atraient aqueixa força impulsora que tantes tonelades de carbó

Folletó de **LA NACIÓ** (3)

El dret de vaga i la llibertat del treball

PER

PAU BUREAU

PROFESSOR DE DRET A LA FACULTAT LLIURE DE PARÍS

obrers més turbulents, més exigents, més inclinats a reclamar un jornal elevat i una jornada de treball reduïda, deurien donar-se millor compte de les dificultats de la venda en el mercat de la concurrència i preparar-se millor en els agrupaments professionals, estables i orgànics, davant de les reclamacions que pensin formular. Els bons ciutadans no poden més que condemnar amb severitat les vagues tumultuoses i violentes que semblen esdevenir la tàctica habitual de un gran nombre de obrers francesos. Quantes professions de les quals no n'existeix cap sindicat serios, quants sindicats aparents, en els quals els membres no paguen més que una cotització irrisoria o cap cotització! Amb aquestes condicions, la vaga és tant més violenta perquè no ha sigut precedida de cap esforç d'educació obrera, perquè s'està menys preparat a sostenir-la.

Paral·lelament, els treballadors semblen

oblidar que les demandes d'augment de jornal o reducció de jornada de treball, postulen, implícitament, un acreiximent de la capacitat professional i de la productivitat de treball; a més, es va a risc de fer singularment més difícil la concessió mateixa que es desitja.

Però és precis remarcar que aquest progrés no és pas l'únic que devem esperar del mitjà obrer: n'hi ha un altre que deuria realitzar, al seu torn, la segona categoria de treballadors manuals, la que es compon d'empleats més pacífics, menys exigents, més laboriosos; però, també s'ha de dir, menys curiosos, de ordinari, dels interesos col·lectius de la corporació de la qual depenen.

No són sols en mig de la «bona gent» que els hi ha mancat el sentit social, i aquest buit ha sigut, sovint, al segle XIX; com es veu molt, és quan es tracta del descans dominical, llavors que l'apatia o la ignorància impedeixen a tanta gent de fer les compres el dissabte o el dilluns, no tenint cap raó seriosa de fer-les el diumenge. Aquests compradors dominicals no són pas dolents, i, no-res-menys, causen un perjudici social considerable. Així, en trobaríem molts de treballadors, als quals la burgesia es plau en designar amb el títol de «bons obrers»: es desinteressen molt aviat dels interesos de llurs companys i deixen la direcció dels agrupaments sindicals als més turbulents. És un gran mal. Quan la vaga esclatarà, serà inevitablement acompanyada d'ex-

cessos de tota mena, i es planyeràn dels atencats a la llibertat del treball. Que no l'han salvaguardat, demostrant que eran capaços, també, de defensar els drets no menys sagrats del treballador manual a un jornal suficient! Si els bons obrers, perfeccionessin, així, llur educació moral i cívica, es realitzaria de un sol cop un doble guany: les vagues il·legítimes i violentes serien menys nombroses, i paral·lelament demostraria millor l'engany que s'amaga, molt sovint, darrera la reivindicació del dret al treball. Es veuria que en mig dels treballadors que continuen treballant durant la vaga, o que procuren emprar-se, la proporció és enorme de mals obrers, vui dir obrers traïdors a llurs germans, cinicament egoistes, adúladors del burgès. Aquests mereixen justament el menyspreu i no representen cap dret, si no és el dret a la traïció, a la baixa adulació i a l'arribisme.

Aquest progrés de la educació moral i cívica dels empleats, devindria menys difícil, si els burgesos estiguessin més ben enterats, respecte les condicions de vida de llurs obrers, i si llur probitat més desenrotllada els feia més aptes a complir els deures socials. Són en gran nombre les reivindicacions legítimes que haurien degut ésser acollides, després de senzilles negociacions pacífiques, i per l'èxit de les quals, no-gens-menys, els obrers han hagut de recorre a l'arma terrible de la vaga.

Quantes vagues han sigut precises, per

estalvia, deixant el llit del riu sec en alguns llocs i amb escassíssim corrent en altres.

Pocs seràn, indubtablement, els rius que les seves aigües siguin tan aprofitades com les del Ter i del Freser.

D'elles en treu la burgesia catalana una riquesa incalculable, immensa; ja que convertides tantíssimes vegades en fonts de llum i de força motriu, proporcionen a la producció beneficis colossals.

El número de fàbriques, tansols de filats i teixits, establertes a les vores dels rius Ter i Freser ascendeixen a 76, sense comptar multitud d'altres indústries que també utilitzen en diferents pobles de la comarca, l'aigua, com a força motriu per a posar en moviment els seus artefactes.

En les 76 fàbriques de filats i teixits, tenen col·locació 15,300 obrers, dels quals 11,800 són dones i criatures i 3,500 homes.

No van incloses en aquest número de fàbriques, les de l'Alt Empordà ni el personal que en elles labora.

A més, el Ter proporciona la força motriu per a la Societat Brutau i Companyia que la distribueix a Olot i la seva comarca, la llum i la força de dues importants fàbriques de Centelles, la d'altres dues de la Garriga i de vuit establiments més de la mateixa mena que funcionen a Granollers.

De les 76 fàbriques dites, 17 són colonies, i, com a tals, establertes fóra de les poblacions, a distàncies que varien entre 3, 4, 8 i 10 quilòmetres.

Algunes de les fàbriques tenen escassa importància i ocupen un personal bastant reduït; altres, en canvi, són grans establiments, de construcció moderna, en els quals hi treballen bon número de centenars d'obers.

Les forces i els canals o aqüeductes conductors de l'aigua des del riu fins a les fàbriques, són en alguns punts obres importants dignes de ser conegudes.

Tan sols tenint en compte l'estalvi que significa l'ús de l'aigua com a força motriu en substitució del vapor, s'explica els grans capitals invertits en la construcció, en general, de fàbriques i demés edificis destinats a la producció.

Hem citat les colonies. En honor de la veritat, de la que no hem de divorciar-nos al traslladar al paper les observacions fetes en la nostra excursió per les vores del Ter i del Freser, devem consignar que les colonies a que queda feta referència estan molt lluny de ser equivalents a les que funcionen en l'Alt Llobregat.

Mentre en aquestes es troba establert un règim inquisitorial, indigne, el sol record del qual subleva l'ànima, puix converteix els obrers que en elles treballen en veritables esclaus, en l'accepció terminant de la paraula, les colonies del Ter i del Freser no són més que fàbriques instal·lades fóra de les poblacions, en les que s'explota el treballador, com en els demés establiments de la seva mena, però no descendant l'atentat a la dignitat humana a l'estrem inconcebible de les de l'Alt Llobregat.

N'hi ha prou amb conèixer en detall el número de dones i criatures que poblen les fàbriques del Ter i del Freser i, respectivament, el número de homes en elles ocupats, per a poder deduir l'interès que la burgesia ha tingut i té en eliminar de la fàbrica als darrers, encarregant als sers dèbils, a les tendres criatures, a les pobres companyes, de la penosa tasca de posar en moviment i en activitat les

infinítes màquines de diferents menes i sistemes ocupades en l'enorme producció de filats i de teixits de la comarca.

I, encare, els propòsits dels fabricants, encaminats a eliminar gairebé en absolut els homes del treball de la fàbrica, han trobat en algunes poblacions una oposició constant i ferma, sense haver conseguit sortir-se amb la seva.

Al recórrer la comarca, aviat un s'adona que és aquesta una especie d'immens feude industrial. Els fabricants imposen la seva sobirana voluntat per damunt de les lleis, per damunt de les autoritats locals, per damunt de la força pública, per damunt dels petits industrials, per damunt dels obrers, per damunt de tot el que radica en els seus extensos dominis. Ai d'aquell que, sense raó o amb ella, intenti tòrcer la voluntat del senyor!

Ha succeït, en aquesta, com en totes les comarques agrícoles que passen a ser industrials.

A l'establir-se les primeres fàbriques, la joia és immensa en la regió. S'entreveu una era de prosperitat abans mai somniada. La fàbrica ofereix atractius que mai ha presentat l'agricultura. A la fàbrica van primer els homes, i quan aquests han perdut l'hàbit de treballar la terra són cridades a substituir-los les dones i després els fills.

Insensiblement, tots van depenent de la fàbrica. Allí està la vida de la família, del poble, de la comarca sencera, i el dia que el burgès la tanca, la situació es converteix en fatal, en desesperada pels seus habitants.

No és aquest, de fet, un feudalisme, sinó tan repugnant com el de la Edat Mitjana en el seu aspecte moral, de tan pèssims o pitjors efectes que aquell en l'ordre material o econòmic?

J. COMAPOSADA

exemple, per a imposar als burgesos, el regneixement de l'agrupació sindical i del contracte col·lectiu del treball, aquests dos orguens indispensables de la protecció del jornal, sots el règim de la concorrencia i del gran taller! Es planyen dels atentats a la llibertat del treball en temps de vaga: però, abans, s'hauria de cercar qui són els autors responsables d'aquesta guerra que es deplora, i preguntar-se, també, què haurien esdevingut les famílies obreres si aquesta lluita no hagués estat lliurada.

Des de un altre punt de obir, els burgesos que castiguen sense pietat els obrers que han tingut la generosa imprudència de pendre la iniciativa de un moviment vaguista necessari, i que es mostren benevolents pels companys desitjosos de continuar el treball o d'emplear-se, tenen la certesa de que llur conducta sigui digna d'elogi? Si escrutaven llur consciència, trobarien, sens dubte, que obren moltes vegades com a mals ciutadans. Pot ésser que, amb actes fals, salvaguardin els interessos actuals de llur caixa, però segurament comprometen els de la societat: propaguen a aquesta democràcia obrera, a la educació de la qual deurien contribuir, ferments de revolta i de baixesa, tot a la vegada, puix recompensen l'egoisme i castiguen la generositat.

En fi, la opinió pública, el sufragi de la qual exerceix sovint una influència molt marcada sobre la solució dels conflictes del tre-

ball, deuria, també, enterar-se millor sobre els elements precisos dels litigis, que jutja tan lleugerament. Sembla ignorar, «l'injust que és» moltes vegades, la fi de certes vagues. Ens enterem amb indiferència «que alguns obrers han ocupat la plaça dels vaguistes recalcitrants» i ens oblidem que aquesta informació, de pareça ignocenta, pot significar l'abominable, que en endevant en la fàbrica del senyor A... els obrers, vinguts de nou o no havent sofert cap interrupció de llur guany, seràn millor tractats, tindran un jornal més crescut o una jornada més curta, perquè algunes dotzenes de companys dels quals han pres el lloc o als quals han refusat de unir-se, han obtingut aquest augment de jornal. Els obrers que han sofert la vaga, són condemnats a la miseria i al boicot, i mercès als sacrificis d'aquests, altres que no han fet res o fins que s'han aprofitat de la circumstancia per a trobar col·locació, en recollen ben apreciables profits. Així ho vol la combinació de les forces econòmiques, quan les consciències defallides consenten a proporcionar-li la col·laboració del nostre egoisme.

La opinió pública invoca, és veritat, per a legitimar la seva actitud equívoca, la necessitat de salvaguardar la llibertat del treball en la persona de tots els obrers honrats i probes, que, carregats de família, no han pogut resignar-se a infligir a llur dona i a llurs fills les angoixes de la gana... Coneixem el quadre! És

sempre commovedor. Em limitaré a presentar tres observacions.

Per de prompte, ens equivocariem molt si ens pensavem que els obrers que, en temps de vaga, es separen de llurs companys i reivindiquen el dret al treball, són, en majoria, proletaris carregats de família: quan s'observen els fets, es constata que la proporció d'aquests pares de família nombrosa, no és pas més gran en mig dels treballadors obstinats que en mig dels vaguistes, i, al costat d'ells, altres obrers, als quals les càrregues no són pas menys pesades, troben el mitjà de unir-se als seus germans en la vaga. Per què, aquesta actitud adoptada pels uns, sembla impossible als altres?

En segon lloc, no s'ha pogut citar mai un sol exemple de nens, la salut física dels quals hagi sigut compromesa a conseqüència de les privacions que la vaga de llurs pares hagi imposat. Al contrari, l'angoixa contreu el cor, en pensar amb els milers i milers d'éssers humans que els jornals massa esquitits o les tasques pesades condemnen al raquitisme, a la debilitat precoç, a la tuberculosi.

En mig de les obreres de l'agulla, la llibertat (!) del treball és completa, cada una treballa al seu gust, i com que no hi ha mai vaga, no es desprèn d'aquesta comunitat cap atentat a la llibertat del treball.

No-res-menys, aquesta pretesa llibertat inorgànica, és, en realitat, sinònima de la servitut

Per la llibertat econòmica

La lluita de la vida, en el seu concepte general, no és altra cosa que un problema purament econòmic, i, en conseqüència, mentre hi hagi qui, volguent, no pugui treballar, i li manqui el que és indispensable per a la vida, no hi haurà altra lluita, al món, que la purament econòmica.

Tots els cataclismes socials que en moments donats pertorben la vida ordinària de les grans capitals, no són altra cosa que símptomes, més o menys directes, de un malestar que remou les passions produïdes per la manca de mitjans per a poguer viure.

La resolució d'aquest problema ha de produir refusacions lamentables, i, tot, per la manca de consciència en sentit purament humà.

L'acumulació de capital, acumula, forçosament, l'interès de producció, i si això, repartit, dona l'element de vida als més, recollit és una perturbació, perquè beneficia als pocs, convertint-los en amos i senyors de la vida.

L'obrer té, per comú enemic, el capital. Aquest, representa la força absorbent que no repara en mitjans per a arribar al fi que ell es proposa, i com que aquests mitjans, forçosament, han d'ésser l'anorreament de la força productiva humana, que avui és coneguda per classe obrera, és per això que s'imposa una acció, en sentit organitzador, per a contrarrestar tot el que sigui força absorbent d'anorreament humà.

És de una lògica irrefutable, que l'home ha vingut al món per a treballar, així ho diu àdhuc la moral cristiana: et guanyaràs el pa amb la suor del teu front; això és, seràs productor, més no paràsit.

Heu's-aquí el problema: poguer viure, i no se'm dirà que, per viure, l'home no hagi de lluitar en contra d'aquell que se li oposa en aquesta tan natural acció de les coses. És de raó, doncs, que l'home hagi de lluitar per a viure?

El més natural fóra, senzillament, que treballés, produís, que demostrés que l'home és una energia que acciona i dona el seu fruit. Així, si que la vida fóra el que deu haver d'ésser, una harmonia.

Alguna vegada s'ha volgut venir a demostrar, per part d'alguns economistes, que les lluites de caràcter econòmic, referent a la classe obrera, prevenen, molts cops, del poc amor a l'estalvi. Això podrà dir-ho aquell que sols depèn d'ell, i no pas dels altres, aquell que pot dir *posseeixo*, i no aquells que estan condemnats a dir sempre el contrari.

És ridícol, voler argumentar si pot o no, l'obrer, estalviar dins la situació econòmica en que ell està sotsmès a viure.

No vindrà per mitjà de l'estalvi, la solució del problema que avui remou al poble proletari; la causa que el fa moure, esdevé de l'organisme falsament legislat per a que els efectes tinguin base harmònica, i això té la seva poderosa raó, pel motiu de que, les lleis, no s'han fet mai consultant al poble, sinó que s'han fet sempre a gust dels que s'han cregut amos perquè han pogut dir, repetint la frase, *jo posseeixo*...

Productor i paràsit són dos elements antagònics, i, mentre el darrer, en la vida social dels homes, se'l consenti, la lluita de la vida serà sempre un problema de caràcter econòmic que remourà continuament les passions dels homes.

A resoldre aquest problema hi està obligat tothom, sigui quina sigui la posició social que gaudeixi.

Per a la vida comú dels homes, la pau és necessària, i, aquesta pau, ha d'ésser la base fonamental que ha de regir els destins de la societat humana.

Per ella hem de lluitar i triomfar un dia, per tal que fineixin, de una vegada, rencores i odís que converteixen a l'home en una bestia, quan l'home, afirmant-se, ha de demostrar, sempre, que és de superior espècie.

AGUSTÍ PEDRET I MIRÓ

Les eleccions

DEMÀ es celebren les eleccions de diputats provincials. Aquí, a Catalunya, aquestes eleccions no tenen solament el caràcter de col·laboració popular a una funció administrativa realitzat per orguens anèmics, desplegant el seu comès maquinament, sense la precisió, encare, de la maquinallitat, i sense el més lleu vestigi de sobirania, com succeeix en la gran majoria de les *provincies* de l'Estat espanyol; aquestes *provincies* que són troços mutilats, sense seny ni guia, de col·lectivitats nacionals, i que sols és possible fer viure i bategar, encare d'una faigó anguniosa i lleu, acoblant-los de nou i fent que per ells circulin les escurrialles de la seva vitalitat antiga. Aquí, a Catalunya, les Diputacions Provincials, per virtut dels recursos relativament més abundosos de la Diputació de Barcelona, per virtut de l'acoblament de les quatre Diputacions en la Mancomunitat, establint aquella circulació de que parlàvem, representen quelcom més que uns senzills orguens administratius, convertint-se, de fet, en institucions de govern, en institucions polítiques; i, aquest matí de les corporacions, naturalment que ha de transfondre's a la funció electiva dels seus membres, donant al caràcter, ja de naturalesa polític, de govern, de les eleccions, un major contingut d'aquest valor per la naturalesa de les funcions que els elegits han de desplegar damunt del poble.

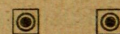
De les candidatures que es presenten a la lluita, cap n'hi ha de socialista, ni que representi els interessos socialistes. Però: vol dir, això, que els socialistes ens haguem, ni ens poguem inhibir de la lluita? La lluita electoral de demà és entre partits burgesos. Però: justifica això la inhibició dels socialistes?

S. CARBONELL I PUIG

COMISSIONS :: REPRESENTACIONS
:: ADMINISTRACIÓ DE FINQUES ::
CABLE: SUBUR APARTAT DE CORREUS: 226
::: SANTIAGO DE CUBA :::

En Salvador Monsalud, diumenge passat, des de les planes del periòdic *Adelante*, de Valladolid, deia—referint-se a altres qüestions—que és molt còmoda aquesta actitud, purament lírica, de creuar-se de braços davant de molts problemes plantejats en el camp burges, apoiant-se en el dogma de que en les lluites obertes entre la burgesia solament la burgesia en pot resultar victoriosa. I afegia: «Jo no he retornat del meu astorament en veure com hi han socialistes que raonen—si això és raonar—de semblant forma. Hauria de tractar-se, en efecte, de una qüestió que solament afectés a la burgesia, i els socialistes no deuríem mirar-la amb indiferència, que a tant equival la neutralitat. El socialisme ha de posar la seva atenció en tots els problemes del món i intervenir en tots ells, a menys de perdre la seva grandesa i la seva universalitat... Perquè és fals, de tota falsetat, i, altrament, una atrocitat anticientífica, que el proletariat resulti sempre vençut en les batalles entre les fraccions rivals de la burgesia. Com! Aleshores, fou també vençut quan la burgesia francesa, a les darreries del segle XVIII, lluitava contra els monarques estrangers?»

No podem, doncs, ni devem, els socialistes, inhibir-nos de la lluita de demà. Si no havem sigut prou forts, encare, col·lectivament, per a presentar una candidatura socialista, no abdicuem, quan menys, de la nostra força individual, de la força política de cadascú, amb l'actitud còmoda i covarda del vot en blanc o del no votar, que representa millor un assentiment que una rebeldia, i votem; votem pels més afins, per llunyans que siguin; per aquells que es presentin relativament més accessibles als nostres ideals de renovació social, en mig dels dos funests reaccionarismes burgesos de la nostra terra: el de la clericalia, declarada o—encare pitjor—encoberta, i de l'abstrusa anticatalanitat.

PER AL SOSTENIMENT DE

LA NACIÓ

HEM de donar, avui, compte de nous donatius rebuts amb destí a l'engroiximent d'aquesta llista de subscripció, oberta per tal de liquidar el dèficit de la nostra publicació:

	Pessetes
Suma anterior	162'90
BARCELONA	
Jaume Sabatés i Vilar	5
Ramón Solà	1
Torcuat Martori	0'50
Xavier Parés	1
Frederic Massip	0'50
F. C. i V.	3
Un socialista	0'30
R. Estruch	1
Manel Cabot	0'50
J. F.	5
Assumpció Cisteré i Capdevila	0'25
TARRAGONA	
Miquel N. Subirats	2
Per a LA NACIÓ	2'50
S. O.	1
Total	186'45

AL VOL

D'eleccions

SOM, ja, a la vigília de les eleccions de Diputats provincials, i malgrat les crides eixordadores dels mais pastors de les cledes polítiques, el poble no s'entusiasma i la fredor regna arreu de Catalunya.

Per què? Diverses són les causes, però la més important, amic llegidor, és el desengany que les encontrades actuacions polítiques han fet nàixer i créixer en la sentimentalitat ciutadana, aquesta sentimentalitat, que, quan Solidaritat Catalana, cregué arribada la hora de les grans decisions, sense adonar-se, que, pel sol fet de realitzar aquella mena de miracle en l'ordre polític, afirmava, anc que un sentiment patriòtic, una manifesta absència de sentit polític, del qual els regionalistes se n'aprofitaren, per a, fent veure que mataven el caciquisme, crear-ne un de nou per al seu propi ús, del que ja se'n queixen diverses comarques catalanes que en sofreixen les doloroses conseqüències.

Aquella Solidaritat, aportà, encare, un altre mal: el de les al·liances, de les confusions polítiques, car des d'allavors ençà sembla natural tot amistançament, i així, si analitzessim les accions electorals, hi trobaríem al·liances que són veritables monstruositats en el sentit ideològic, i que persones interesades en que les tinguem per serioses, no tenen inconvenient en que el seu nom es barregi en aquest amorat trafiqueig de les idees, que, anc que siguin sincerament sentides, forçosament, n'ha de patir la consistència llur.

Per això el poble s'escama, perquè malgrat expliquin els candidats que, si s'al·lien, és per a aconseguir més aviat l'ideal que es predica, els electors, escamats d'aquella Solidaritat que no ha servit per a res més que per a ressucitar la carlinada i crear el caciquisme de la Lliga, temen ésser novament enganxats, i no voten.

I els vots dels morts, per absència dels vius, triomfen!

Els neutralistes

SI el parlar de la guerra europea no sigués fer-ho de una cosa tràgica, seria deliciosa tasca escatir aquest enfilall de suposades personalitats que adornen el seu nom, més o menys inconnegut, amb el sobrenom de neutralista. Perquè resulta, sense excepció, que tots aquests neutralistes ho són perquè no veuen la manera d'afavorir directament els alemanys, car si això sigués cosa fàcil, serien intervencionistes a favor de l'Alemanya.

Llegeix, bon amic llegidor, els seus diaris, i te'n convenceràs: els neutralistes són germanòfils que, en més de una ocasió, han compromès la neutralitat que diuen defensar.

Com a Cartagena, per exemple.

Els regionalistes i el tancament de Corts

SEGONS les prèdiques polítiques dels regionalistes, de la darrera tongada de sessions parlamentàries n'havien de obtenir grans profits per a Catalunya. S'han tancat les Corts, sense obtenir res profitós per a la col·lectivitat, i, quan era de creure una actitud irada, en Cambó ha dit a un periodista de Madrid, i ho ha reproduït La Veu, que a ells els semblava bé que el Govern hagi tancat les Corts.

Certament, amic llegidor, hi han actituds renyides amb tota lògica, amb el sentit comú i fins amb la bona criança. Perquè... no havien dit els regionalistes i amb ells en Cambó, que no para-

rien fins a obtenir algunes satisfaccions de caràcter autònom per a Catalunya i les delegacions per a la Mancomunitat?

El més dolorós, és que encare hi ha qui creu amb el nacionalisme dels de la Lliga.

No sé pas que hi veuen!

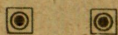
"A confessió de part..."

SEMPRE que els qui han entrat en discussions amb els nomenats radicals han qualificat aquest partit de personal s'han sentit, aquells radicals (?), ofesos; però, ara, per si algú no estava prou convençut, ha dit el propi Lerroux:

— «Este partido mío de Barcelona es tan personal, lo he criado con tanto cariño, que cuando yo no estoy parece acometido de atrofía. ¿Por qué, estando yo ausente, no habéis de sacudir esa atrofía?»

Crec que els que continuïn seguint-lo, no es podran ofendre quan se'ls supprimeixi el nom de radicals, aplicant-los, només, el de partidaris d'en Lerroux.

JOAN CASSADOR

Els socialistes davant la guerra

Els anglesos

REFERINT-SE al Congrés socialista dels països al·liats, que se celebrarà a París, el proper dia 15, el Comitè executiu del Partit socialista nacional anglès ha fet pública una comunicació, en la qual es diu que els socialistes d'Anglaterra no assistiran a aquell Congrés, per entendre que no hauria de celebrar-se.

L'any 1917 és el més crític de la guerra— diu la comunicació—, puix Alemanya no ha pogut conquerir Europa per terra, i recorre als mètodes inhumans per mar, per tal de obtenir la pau alemanya.

En la seva gran majoria, els socialistes, combaten al front per a rebutjar a l'enemic, i no podrien, per tant, assistir a aquesta sessió, per quin motiu fóra injust pendre acords, en els quals, ells, no haguessin intervingut.

Acaba excitant els socialistes de les nacions a no pendre part en aquest Congrés, que causaria perjudicis a la noble causa de tots.

Una moció dels de França

El passat diumenge va celebrar-se el Consell nacional del Partit socialista francès, la reunió del qual s'havia acordat en el Congrés darrer.

Va rebutjar-se una moció proposant que es reanuessin les relacions internacionals, acordant no modificar cap de les decisions adoptades pels socialistes dels pobles al·liats els dies 7 i 8 de Desembre de 1916.

Diu, textualment, la moció aprovada en el Consell:

«Els socialistes, completament, seguiràn donant llur concurs a la defensa nacional mentre la França estigui menaçada, i s'esforçaràn en orientar la política del país, exclouent tot pensament de conquesta o aneixió que no garantitzi la pau, rebutjant les concepcions de Zimmerwald i Kienthal.»

L'actuació obrera

Els paletes segueixen la seva campanya en pro de la organització i unificació de l'ofici, la qual consisteix en la celebració de diferents mitings i actes de propaganda.

Darrerament ne celebraren un al Cine Recreo, al que es pot dir que hi assistiren la quasi totalitat dels paletes de Sant Andreu.

Tots els parlaments provocaren l'entusiasme dels reunits, deixant-se entreveure la predisposició de la majoria vers la mes completa i segura organització.

◆ Pel Comitè del Sindicat de metal·lúrgics de Terrassa, ha sigut fet públic un manifest, recabant l'apoiament moral i material de l'element treballador, per a que els ajudin en el dolorós tràngul de la lluita que ja fa vuit setmanes vénen sostenint.

Tothom qui vulgui fer entrega de alguna quantitat, pot fer-la al Sindicat de metal·lúrgics d'aquesta ciutat, que és al carrer de Vistalegre, 18, primer, o bé directament al Sindicat de Terrassa, que es troba al carrer de la Vall, 11, primer.

◆ La Junta directiva del Sindicat de obrers mecànics ha endreçat una al·locució als seus associats, recordant-els-hi el deure que tenen d'ajudar als companys metal·lúrgics terrassencs que es troben en vaga.

◆ La Confederació nacional i el Comitè de l'assemblea de Valencia han fet públic un manifest, que dirigeixen a l'organització obrera de l'Estat, en el que després de fer algunes consideracions sobre la crisi del treball i l'augment de les subsistències, demanen que se les assessori prop dels següents estrets:

1.er Si una representació d'aquests Comitès deu assistir a l'Assamblea de delegats regionals que, baix els auspicis de la U. G. de T. tindrà lloc, a Madrid, el 25 de Març.

2.^{on} Si dita representació deu mantenir els acords de l'Assamblea nacional de Valencia.

3.er Si són els Comitès els qui deuen nomenar la delegació.

◆ Els estampadors i cilindrires, darrerament reunits, acordaren cotitzar les quotes, per la setmana darrera, a raó de una pesseta i vint cèntims els homes i seixanta cèntims les dones i nois, per solidaritat amb els vaguistes de Sabadell i Terrassa.

◆ El Comitè de la Confederació de paletes, fa avinent que ha sigut declarat el boicot a les cases Castelltort i Isard i Companyia, de Olesa de Montserrat, pel motiu d'haver, aquestes, declarat el pacte de la fam al company que presidí el miting darrerament celebrat per a tractar d'organitzar l'Art fabril.

◆ En la reunió celebrada pels auxiliars de farmàcia, acordaren donar de baixa als dependents de les dugues cases que no compleixen el descans dominical, així com notificar al governador que si per tot demà aquest no es compleix en sa totalitat entre les cases que deuen tancar, la Junta directiva queda facultada per a declarar la vaga general.

◆ La Confederació local de metal·lúrgics de Badalona, organitzà un miting pro-vaguistes de Terrassa, el qual es vegé molt concorregut, regnant-hi gran entusiasme.

El company Bertran, qui presidia, al resumir els parlaments, recomanà que es prestés l'apoiament moral i material als companys vaguistes.

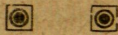
➤ A la Federació Republicana de Terrassa hi celebraren una reunió els obrers de l'Art fabril, acordant les següents conclusions:

Sospendre el treball en hores extraordinàries,

emparant-se en el que prescriu el decret del 24 d'Agost de 1913, on es diu que la jornada màxima setmanal és de seixanta hores.

Nomenar comissions que visitin les fàbriques per a que invitin a plegar del treball, pas ades les hores reglamentaries.

Redacció de unes bases semblants a les dels textils de Sabadell, les quals, després d'ésser aprovades per una altra assemblea, seran presentades a's patrons, abandonant el treball si aquests no les accepten, un cop expirat el plaç que s'assenyali per a que responguin.

Acció Socialista

El socialisme i la patria

DIUMENGE passat tingué lloc, a l'Agrupació Socialista de Barcelona, l'anunciada conferència, organitzada per la Joventut, a càrrec del company J. Bueso, sobre el tema que encapçala aquestes ratlles.

Començà, el conferenciant, esmentant que el principi vertut per Marx i Engels, afirmant que els obrers no tenen patria, ha dut al socialisme una confusió de conceptes que ha fet que, alguns socialistes, no entenen que aquesta negació era feta enfront de les patries oficials i burgeses erigides i mantingudes en Estat per l'exercici de una constant violència, arribessin a negar la realitat de les patries naturals; no d'aquelles que es fonamenten en una més o menys arbitrària delimitació territorial, sinó d'aquelles que són filles de una comunitat de costums, de necessitats, de sentiments i, sobretot, de una comunitat de idioma que és el signe més precís de la existència de l'ànima col·lectiva de un poble.

Negar això—afegí el conferenciant—constitueix, sense adonar-se'n, una acció de violència, i és desposseir a una col·lectivitat de uns atributs que formen part essencial de la vida de cada un dels seus individus.

El company Bueso cità, seguidament, alguns textos definidors del concepte de la patria, de la nació i de l'Estat, i feu remarcar les contradiccions en que cau la burgesia quan pretén fonamentar en la naturalesa, en el fet territorial especialment, la existència de l'Estat favorable als seus interessos. Cità el fet de la existència de una patria material, aquella terra on naixem, i una patria espiritual, el país on creixem, on ens eduquem, on es forma el nostre caràcter i on depositem les nostres aficions més cares; i posà en evidència la superioritat d'aquesta segona patria damunt la primera, amb la qual solament hi té perfecta identificació quan es confonen en una sola.

Prenent peu de unes paraules fetes públiques recentment per l'Alomar, digué que la patria socialista, la veritable patria, solament es pot estimar plenament a través de la comprensió i el respecte de l'amor que els altres homes és lògic i és just que sentin per la patria respectiva; diferenciant-se, així, el patriotisme burgès, en que aquell es fonamenta en un sentiment de perfecta fraternitat, mentre aquest, per la serie de interessos que el mouen, no pot fer altra cosa que dividir en rivalitats, odís i lluites el proletariat de tots els països.

La conferència fou molt ben acollida.

El company Hugué, que presidia, donà per acabat l'acte, anunciant, pel dia 18 del corrent, la celebració de una sessió commemorativa de l'aniversari de l'alçament i proclamació, a París, de la *Commune*.

Els conflictes socials

LA VAGA DE SABADELL

Adarrera hora ens informem de que, aquesta vaga, ha quedat resolta. Els fabricants sabadellencs sembla que es comprometen a mantenir, durant tot aquest any, l'augment transitori de 2'50 pessetes setmanals que regia i, a més, per l'adopció de les altres demandes, s'avenen a acatar els acords que prengui un tribunal de obrers i patrons que es nomenarà.

VAGA DE PALETES

A Sabadell, els paletes de la casa Isidre Sellarés, acaben de declarar-se en vaga. Per tant, es fa avinent que, per solidaritat amb els vaguistes, cap obrer paleta vagi a treballar a dita casa.

VAGA SOLUCIONADA

Els obrers de l'art textil acaben de guanyar la vaga de la casa Maimó, renovant el treball en la mateixa, després d'haver assolit un augment en els jornals i en el preu fet.

EL CONFLICTE DE TERRASSA

La duració del conflicte dels metal·lúrgics de Terrassa, motivat per negar-se la classe patronal a accedir a una demanda tan minça i justa, com és la implantació de la jornada de nou hores, fa que es vagi estenent el malestar que per tot es pateix provocant així la eclosió de nous conflictes, la magnitud dels quals, en cas d'esclatar, és el suficient per a posar en entredit la pau i la vida comercial i industrial de la ciutat tota, la qual sembla que per a res afecti als burgesos que, conscients de les seves accions, no miren, amb l'apoiament de l'autoritat, de pertorbar aquesta pau que després, pel mitjà de la violència i coacció, intentaràn restablir.

DE LA POBLA DE LILLET

Fou motiu de un acte de solidaritat i potent manifestació, la lliberació de diferents companys presos amb motiu dels fets allí esdevinguts.

No s'ha donat, però, fi en aquest intermenable conflicte malgrat l'interès de les autoritats, les quals volen que a tota costa regni la més perfecta harmonia i tranquil·litat en la vida agitada d'aquesta localitat, que si es veu trasbalsada es degut al despotisme i crueltat dels senyors feudals que agavellen les vides dels que treballen a les seves ordres.

ELS TEXTILS

Els obrers d'aquest ram han declarat la vaga a la casa Geroni Campañà, degut a la manca de unitat i migradesa amb que és retribuïda la mà de obra per dit burgès.

Pel mateix motiu, s'han declarat en vaga els de la fàbrica que el burgès Pere Roma, té a Sans.

• • LA NACIÓ • •

ABONAMENT

2 pessetes trimestre : : Estranger: 3 pessetes

ELS FUNDIDORS EN FERRE

Amb l'acceptació, per part del burgès Roca, de les bases que dits obrers li tenien presentades, s'ha donat fi a la vaga que aquests sostenien, la qual feia sis setmanes que durava.

ELS CARRETERS

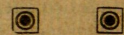
Malgrat les diferents entrevistes entre aquests obrers i els directores de la casa Antonin Navarra i Majó, no ha estat possible arribar a un acord que dongués fi al conflicte plantejat.

La situació en que s'ha posat la part burgesa, davant l'esperit de transició de la part treballadora, fa que es faci més difícil una solució, ja que a les justes demandes, per aquesta formulades, sembla que se intenta correspondre-hi amb la declaració del *lock-out*.

ELS APRESTADORS I CILINDRAIRES

Els treballadors d'aquest ram, ahir, divendres, havien de reunir-se per a tractar de l'acollida que els burgesos han donat a la demanda d'augment de jornal que els fou feta. La demanda esmentada consisteix en l'augment, setmanal, de 3 pessetes els homes i de 2 pessetes els joves i les dones.

No podem precisar, ara, l'actitut que adoptaràn els obrers en cas de negativa burgesa; però podem fer constar que, durant aquesta setmana, el Sindicat ha suprimit el treball extraordinari de vetlles, i és probable que també aquesta setmana sigui la darrera d'autoritzar el treball nocturn.

NOVES

Per la Lituania

PER a la subscripció oberta a favor de les víctimes de la guerra, de Lituania, el Comitè barceloní, constituït amb aital objecte, ens comunica que ha rebut, darrerament, els donatius següents:

Suma anterior, 315 pessetes; Joaquim Casas i Carbó, 5; N. N., 4; Joan Cirera Sampere, 10; Ramon E. Bassegoda, 5; Castells germans, 15; Total, 354 pessetes.

La subscripció del Comitè barceloní continua oberta a la secretaria del mateix, Plaça de la Universitat, 4, segon, segona.

Visita colectiva

Per demà, diumenge, el Centre Excursionista Barcelonès, en té anunciada una al Manicomí de Sant Boi del Llobregat. Els qui desitgin assistir-hi deuràn reunir-se, a les dugues en punt, a la Plaça Catalunya, (tranvia Riera de Magoria).

Tanda de concerts

Al Teatre Novitats, hi tindrà lloc, demà, diumenge, el primer dels tres concerts que la Schola Orpheonica, que dirigeix l'Artur Marçet, ha organitzat pel als diumenges, dies 11, 18 i 25, del present mes de Març.

Pels homes que lluiten per la llibertat del món

A l'import total d'aquesta subscripció, que ascendeix a 1718'73 pessetes, hem d'afegir-hi 1'70, donatiu de na Maria Teresa Vernet i Real. La suma total, doncs, de la subscripció esmentada, és de 1720'43 pessetes.

A la nostra Redacció, continuem rebent donatius.

C. E. d'Arts Gràfiques, S. A.—Mallorca, 257 bis.

MUNDIAL PALACE

COBERTS DES DE PTES. 3'50 - CONCERT TOTS ELS DIES

Els divendres Boullabaisse - Dissabtes menú corrent i vegetarià

PORTA DE LA PAU

Dr. Vilà i Torrent

METGE ODONTÓLEG, de les Escoles dentals de Madrid i Philadelphia (EE. UU.)

ON PARLE FRANÇAIS

ENGLISH SPOKEN

MAN SPRICHT DEUTSCH

BARCELONA — Carrer Roger de Llúria, 44 (entre Gran-Via i Diputació)